

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 16 (42)

Субота, 20 квітня 1968 року

Ціна 2 коп.

ЛЕНІН І СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

О. М. ВІНОКУРОВ

Після Жовтневої революції нам довелося зламати весь старий державний апарат, в тому числі і стару медичну бюрократичну машину. Довелося розпустити Вчену медичну раду, Головне управління Червоного Хреста, Лікарсько-санітарну раду, які після Жовтневої революції склалися з контрреволюційних елементів, що, прикриваючись цими установами, провадили підливну роботу. Треба було створити нові медичні радянські установи. Природно, постало питання про об'єднання медичних органів, розпорешених тоді по різних наркоматах, в єдиний наркомат охорони здоров'я.

З цього приводу я, Барсуков та інші в листопаді 1917 року кілька разів були у Володимира Ілліча. Він нам говорив:

— Не поспішайте з оформленням Наркомздраву. Спочатку підготуйте кадри і низові організації; добийтесь перелому в Пироговському товаристві лікарів та інших лікарських організаціях, ізолюйте реакційну їх частину, синайте на революційну меншість і на місцях створіть медико-санітарні відділи з широким залученням робітників і селян.

Даючи вказівки про напрям роботи, Володимир Ілліч завжди застерігав проти бюрократичного підходу до справи і вимагав уважного ставлення до радянської громадськості. Коли, наприклад, у 1918 році тільки ще порушувалося питання про виділення справи соціального страхування із відання Наркомпраці і передачу в Наркомсоцзабез, Володимир Ілліч провів у Раднаркомі постанову винести це питання на широке обговорення профспілок, Всеросійської страхової ради і Всеросійського страхового з'їзду. Так само, коли злиття Наркомсоцзабезу з Наркомпрацею в кінці 1919 року виявилось невдалим, з ініціативи Володимира Ілліча вирішене наперед питання про поділ цих наркоматів було передане на обговорення профспілок. Справа дещо затягувалась, і, коли я з цього приводу був у Володимира Ілліча, він мені сказав: — Потрібне терпіння. Ви лікар і знаєте, що інколи треба перехворіти.

Коли я був наркомом соціального забезпечення в 1918—1921 роках, мені доводилося часто зустрічатися з Володимиром Іллічем. Так зване «державне піклування», що дісталось нам у спадщину, було побудоване на основі паразитизму і лицемірної філантропії. Володимир Ілліч дав вказівку організувати цю справу на основі соціального забезпечення трудящих.

Перед Радянською владою постало питання про поширення соціального забезпечення не тільки на робітників, а й на частину селянства — на сім'ї червоноармійців, інвалідів війни і т. д.

Володимир Ілліч надавав величезного значення цьому виду соціального страхування, виходячи з свого вчення про союз робітників і селян.

Щодо цього цікаво спинитися на спорі, який виник між Наркомпрацею і Наркомсоцзабезом. Це було в кінці 1919 року — на початку 1920 року. З мотивів скорочення радянського апарату Наркомсоцзабез вирішено було злити з Наркомпрацею в один комісаріат. Ми це зробили з легким серцем, не передбачаючи тих суперечностей, які незабаром виникли в надрах недавно створеного наркомату.

Володимир Ілліч не раз бував на комісії, що працювала над спрощенням радянського апарату, і завжди зустрічав мене добродушно-іронічними зауваженнями:

— Берете шлюб? А чи уживетесь? Чи не доведеться розлучатись?

Очевидно, незважаючи на явну доцільність злиття двох наркоматів з метою економії, у Володимира Ілліча залишався сумнів у тривкості цього «шлюбу».

Справа в тому, що злитий Наркомпрацсоцзабез недостатньо звертав увагу на соціальне забезпечення селян. На всі мої протести в колегії Наркомпрацсоцзабезу не зважали, бо наша точка зору залишалась в меншості. Тоді не лишалося нічого іншого, як апелювати в ЦК партії.

Володимир Ілліч відразу беззапечно став на нашу точку зору і радикально розв'язав питання, запропонувавши «розлучити», знову розділити злиті комісаріати.

Володимир Ілліч взагалі надавав великого значення Наркомату соціального забезпечення. Під час його хвороби було ліквідовано Наркомсоцзабез з передачею його функцій відповідним наркоматам. Повернувшись після хвороби, Володимир Ілліч рішуче висловився за збереження Наркомсоцзабезу, і останній був збережений.

З книги «Спогади про Володимира Ілліча Леніна». Автор статті, О. М. Вінокуров, — старий член партії, один з видних радянських державних діячів, нарком соціального забезпечення (з 1918 року).

НА ЛЕНІНСЬКІЙ ТРУДОВІЙ ВАХТІ

По-ударному працюють на ленінській трудовій вахті члени УТОГ — робітники Сарненської мебельної фабрики, які складають компакту групу в кількості 14 чоловік. Розбиті на дві бригади столярів, вони завоювали звання бригад комуністичної праці.

Кращими столярами фабрики є А. Жученя, І. Мотько, В. Савчик, Г. Шкуц, П. Остимчук та інші. Всі вони систематично перевищують норми виробітку, дають продукцію відмінної якості.

Члени компактної групи фабрики беруть активну участь в

громадській роботі. Г. Шкуц — член правління Сарненського міжрайвідділу УТОГ, П. Остимчук — учасник художньої самодіяльності клубу глухих.

М. СТАБРОВСЬКА.

м. Сарни,
Рівненська обл.

Підвищуємо продуктивність праці

Значно підвищилась за останні роки продуктивність праці на нашому підприємстві. Цьому, насамперед, сприяли механізація трудомістких процесів, спеціалізація виробництва. Вже через рік після впровадження цих важливих заходів продуктивність праці склала 131 процент, у порівнянні з попереднім роком.

Та колектив не зупинився на досягнутому. Всі організаційно-

технічні заходи, що провадяться на підприємстві, спрямовані на подальше підвищення продуктивності праці. Наприклад, ми механізували подачу тканини електроталією на другий поверх, встановили напівавтомат для вивертання рукавиць тощо.

Чимало докладено зусиль також для удосконалення технологічного процесу пошиву головних виробів. Запроваджено розкрій невідрізних підбортів при пошиві курток і плащів.

Якнайбільше роздірено операції, що дало змогу значно поліпшити якість пошиву. Завдяки цьому вже в минулому році продуктивність праці збільшилась на 7,8 процента.

Нині наш колектив розгорнув соціалістичне змагання за дострокове виконання п'ятирічки, щоб цим самим гідно ознаменувати 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Н. ДИКЛЕНКО.
Головний інженер
Конотопського УВП.

Майорять прапорці

По підсумках роботи за минулий рік 60 кращим робітникам Івано-Франківського УВП присвоєно звання ударника комуністичної праці. На робочих верстатах передовиків установ-

лено червоні прапорці з написом: «Ударник комуністичної праці».

Ф. КОВАЛЬ.

м. Івано-Франківськ.

ЛЕНІН ЖИВЕ В ДІЛАХ ТРУДАРІВ

З ім'ям великого Леніна тісно пов'язані трудові діла, хвилюючі, світлі спогади, саме життя радянських людей. Вони писали любимому вождю і вчителю, ділилися з ним своїми думками і сподіваннями, просили дати пораду, надсилали привітання, звертались за допомогою...

В день, коли В. І. Леніну минуло 50 років, трудящі надсилали йому привітальні листи і телеграми, висловлюючи в них щирі народну любов до Ілліча. Одне з таких привітань було одержано в Кремлі у квітні 1920 року від III з'їзду Рад Полтавської губернії. В ньому говорилось, що завітною метою трудящих є комунізм, що вони вірять в світлий день перемоги робітничого класу і що два імені будуть на устах робітників і селян: Карла Маркса — вчителя пролетарів, який вказав шлях до комунізму, і Володимира Ілліча Леніна — вождя пролетарів, який веде трудящих по цьому шляху до перемоги.

З ім'ям великого Леніна, із справами Комуністичної партії, яку він створив, пов'язано все життя робітників київського заводу «Арсенал», все їх героїчне минуле, їх сучасна боротьба за успішне виконання завдань п'ятиріччя.

Незабутньою подією для колективу заводу було присвоєння «Арсеналу» імені Володимира Ілліча Леніна і нагородження його орденом Леніна.

Особливо запам'яталися арсенальцям квітневі дні 1923 року. Це яскраво описано в книзі «Арсенал» імені В. І. Леніна.

«...В приміщенні партосередку сиділи секретар парторганізації Іван Фалалеев і голова завкому Микола Гайцан. Щось писали.

— Треба тепліше, душевліше, — казав Фалалеев. — Але як тут звичайними словами висловити те, що думають про Ілліча робітники, як палко люблять його!»

І в день 53-річчя В. І. Леніна робітники «Арсеналу» звернулись до любимого вождя з сердечним поздоровленням.

«Ми, — писали арсенальці, — заявляємо, що завжди з тобою і керованою тобою РКП.

На ознаменування дня твого народження і для тісного зближення з дорогим Іллічем ми загальними зборами постановляємо включити тебе в списки робітників нашого заводу почесним токарем-металістом мотарного цеху червоного Київського «Арсеналу».

Для Володимира Ілліча тоді був виділений верстат, який стоїть і сьогодні, як святиня, на постаменті в механічному цеху. Токарний верстат — не музейний експонат. Раз на місяць найкращий молодий токарь, який добився у змаганні високої продуктивності, удостоюється честі виточувати на ньому деталі. Це — одне з самих дорогих захопчувань...

Заводськими умільцями виготовлено ленінський вимпел; це — майстерно зроблені з металу та пластика серп, молот, ковадло, шестірія, супутник, що підіймається у вись, а також пластина, на якій зображено знайомий профіль Леніна, п'ятикутну зірку і мур червоного «Арсеналу» з прапором на банті.

Ленінський вимпел вручається переможцю змагання бригад комуністичної праці в день пам'яті Володимира Ілліча Леніна.

Щоранку, коли робітники приходять на зміну, серед яких є і члени компактної групи глухих, їх зустрічає Ленін. З високого постаменту при вході на завод він немовби вітається з арсенальцями, зичить кожному доброго трудового дня.

Великий смисл в усьому цьому: Ленін живе в серцях і ділах трударів!

П. ВІКТОРОВ.

Звіти і вибори в Українському товаристві глухих

ПИТАННЯ ВИРОБНИЦТВА І ВИХОВНОЇ РОБОТИ— В ЦЕНТРІ УВАГИ

Днями закінчила свою роботу звітно-виборна конференція членів Харківської обласної організації УТОГ. Із звітною доповіддю про діяльність обласного відділу виступив його голова В. М. Осіпов.

За звітний період обласна організація провела певну роботу і добилась непоганих наслідків у виконанні виробничо-господарських завдань.

За два роки п'ятиріччя харківські учбово-виробничі підприємства випустили продукції понад план на 415,3 тис. карбованців. Зекономлено сировини і матеріалів на 132,6 тис. карбованців. За рахунок впровадження раціоналізаторських пропозицій одержано 25,4 тис. карбованців прибутків.

За успішне виконання виробничих завдань учбово-виробничі підприємства №№ 1 і 2 занесені в Книгу пошани обкому профспілки працівників місцевої промисловості і комунально-побутових підприємств.

Колективи ХТЗ, ХЕМЗ, заводу імені Малишева, в яких працюють великі компактні групи глухих, вишши переможцями в соціалістичному змаганні на честь 50-річчя Великого Жовтня і нагороджені Пам'ятними прапорами ЦК КПРС, Президії Верховної Ради Союзу РСР, Ради Міністрів Союзу РСР і ВЦРПС.

Зросли лави ударників комуністичної праці. Нині це почесне звання присвоєно 295 чоловікам, борються за нього ще 783.

Значну роботу проведено по прийому в члени Товариства, більш оперативніше і організованіше вирішувались питання щодо обслуговування членів Товариства, які живуть і працюють на селі.

Відмічено також деяке покращання роботи районних клубів, гуртків художньої самодіяльності.

Поряд з цим делегати конференції піддали гострій критиці ряд недоліків у роботі обласного відділу УТОГ. Зокрема, вказувалось на необхідність посилення виховної роботи серед трудящих, підвищення їх ідейно-політичного рівня.

На конференції з промовою виступив заступник голови президії ЦП УТОГ А. Х. Семко.

Конференція прийняла рішення, спрямоване на дострокове

виконання завдань п'ятирічного плану, на гідну зустріч 100-річчя з дня народження В. І. Леніна.

Обрано новий склад правління і ревізійну комісію обласного відділу, а також делегатів на VIII з'їзд УТОГ.

Головою обласного відділу УТОГ обраний В. М. Осіпов.

Звітна доповідь голови правління Запорізького обласного відділу УТОГ В. М. Дюкова викликала жваве обговорення делегатів, які зібралися на свою конференцію.

За звітний період правління вирішувало немало складних питань і завдань, які виникали у виробничій діяльності колективу Запорізького УВП, міських і сільських трударів — членів нашого Товариства.

Учбово-виробниче підприємство завдання 1967 року виконало на 103,9 процента. Включившись в соціалістичне змагання на честь 50-річчя Радянської влади, трудівники УВП поповнювали ряди ударників комуністичної праці.

В доповіді відзначалось також поліпшення організації, масово-політичної і виховної роботи серед трудящих. Успіхи кращих виробничників, ударників комуністичної праці, їх показники були висвітлені на Дошках пошани, в стінній пресі, у фотомонтажах, які оглядали делегати у фойє Будинку культури.

— За звітний період, — говорить доповідач, — обласний відділ немало зробив для поліпшення умов праці, відпочинку працівників. Значні суми були виділені на придбання путівок у будинки відпочинку, санаторії, курорти.

Закінчуючи звіт, доповідач закликав делегатів ширше розгортати соціалістичне змагання за дострокове виконання виробничих планів, за гідну зустріч

100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна.

Із звітом про діяльність ревізійної комісії виступив Б. Киреев. Схваливши в цілому діяльність правління УТОГ за 1966—1967 рр., він відмітив ряд серйозних недоліків. Зокрема, вказувалось на слабку роботу з молоддю, яка закінчила вечірню школу, на необхідність смілишого висунування її на відповідальні ділянки роботи.

Делегати З. Фокина, С. Стояничев, О. Короткий у своїх виступах вказували на зволікання будівництва будинків культури і клубів. В Бердянську, наприклад, до цього часу ще не вирішено питання з проєктною документацією на спорудження Будинку культури.

Про надання допомоги глухим для вступу у вечірню школу, про покращання роботи інструкторів-перекладачів говорили у своїх виступах делегати Е. Марушенко, В. Крапивка та інші. Всього в обговоренні звітних доповідей взяло участь 15 делегатів.

На обласній конференції виступила з промовою заступник голови президії Центрального правління УТОГ М. І. Неплюй.

Критичні зауваження і пропозиції делегатів були внесені в рішення обласної конференції.

Обрано новий склад правління обласного відділу УТОГ в кількості 19 чоловік і ревізійну комісію — в складі 5 чоловік. Шість делегатів обрано на VIII з'їзд УТОГ.

Головою обласного відділу УТОГ обрано В. М. Дюкова.

С. МОРДУШЕНКО.
Наш нештат. кор.
м. Запоріжжя.

Відбулась Полтавська обласна конференція, в якій взяло участь 69 делегатів.

У звітній доповіді голови обласного відділу УТОГ А. М. Григоренко і виступах делегатів наводились приклади успішної роботи учбово-виробничих підприємств, що розташовані в Полтавській області. Цьому в значній мірі сприяла масово-політична робота, яку проведено в колективах підприємств облвідділом УТОГ, Полтавським і Лубенським будинками культури.

Добре працюють члени УТОГ на державних підприємствах, в радгоспах і колгоспах Полтавщини.

Широкого розмаху набув рух за комуністичну працю. 256 чоловік удостоєні високого звання ударника комуністичної праці, 519 чоловік виборюють це почесне звання.

Закріпити досягнуті успіхи, примножити їх у 1968 році, щоб прийти з виробничими подарунками до VIII з'їзду УТОГ, невпинно нарощувати виробничі здобутки і далі, ідути назустріч знаменній даті — 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна, — такі завдання ставили перед обласною організацією ті, що виступали на конференції.

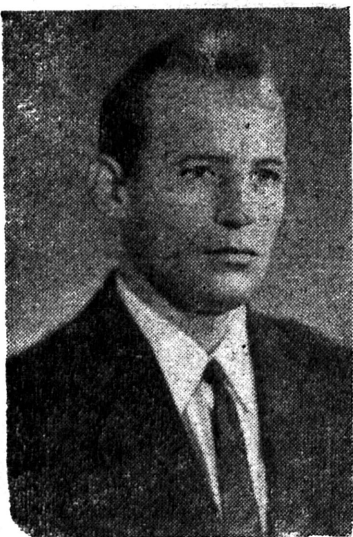
Багато уваги в звітній доповіді і виступах делегатів приділялось питанням підготовки робітників різних спеціальностей, трудовлаштуванню глухих, дальшому розгортанню масово-політичної і виховної роботи в закладах культури.

Поряд з досягненнями на конференції відзначались й істотні недоліки в роботі облвідділу і його органів на місцях. Делегати критикували Кременчуцький міжрайвідділ за недостатню роботу на селі. Полтавському будинку культури було вказано на послаблення роботи колективів художньої самодіяльності. Правлінню облвідділу, зокрема, дорікали за зволікання у вирішенні питання про будівництво клубу глухих у м. Зінківці.

Конференція обрала керівні органи обласного відділу УТОГ і делегатів на VIII з'їзд Українського товариства глухих.

На організаційному пленумі новообраного правління, що відбувся після конференції, обрано новий склад президії правління облвідділу. Головою обрано А. М. Григоренко.

А. ІДЕЛЬС.

О. Нечипуренко — слюсар по ремонту оснастки Кіровоградського УВП, ударник комуністичної праці. Працюючи на підприємстві вже 15 років, він зарекомендував себе як здібний раціоналізатор.

Фото М. Осіпова.

НАВЧАННЯ — ДОПОМОГА В ПРАЦІ

Для багатьох робітників Донецького УВП стало досить розповсюдженим явищем навчання в технікумах та інститутах. Технолог Е. Волченкова закінчила машинобудівний технікум. Колишня пресувальниця А. Гаврилець після закінчення бібліотечно-технікуму працює по спеціальності в Донецькому будинку культури. Вчаться в Гомельському машинобудівному і Дніпропетровському плановому технікумах наші робітничі Г. Радомська, Т. Клепикова, О. Шитикова.

Всім їм навчання допомагає в праці.

Л. РАДОМСЬКА.
Наш нештат. кор.
м. Донецьк.

2 **наше**
ЖИТТЯ

20 квітня 1968 року.

ЇХ СОРОК вісім чоловік: тринадцять хлопців і тридцять п'ять дівчат. Працівники хороші — гудити нічого. Та в кожного свій характер, за здібностями різні. І ти, бригадире, повинен для всіх одне серце мати. Бо по-іншому робитимеш — погані твої справи будуть.

З ким легше працювати? Безперечно, з хлопцями, усміхається бригадир. Вони і слухняніші і, може, трохи уважніші, ніж дівчата. А в тім, хіба це головне в роботі? Бригада повинна план виконувати, боротися за якість, жити одним життям, ім'я якому — творчість.

Надія Астахівна Жук з великим задоволенням розповідає про творчість робочої людини, про її наслідки, які дають моральне і матеріальне задоволення. Третій рік її бригада посідає перше місце на підприємстві по кількості і якості продукції. За зміну їм треба випустити 417 одиниць, а вони дають по 500—550. Просто молодці!

Та одне слово, кілька цифр ще не можуть дати повної уяви про бригаду, про людей, що створюють матеріальні цінності нашого суспільства. Бригада має своє життя, свою біографію. І починається вона по праву з самого бригадира.

Десять років було Наді, коли німці розстріляли її матір за зв'язки з партизанами. Залишилась вона з бабусею. Через рік і бабусі не стало. Зима. Хуртовина. Сердиті вітри склигали у замерзлому димарі і мовоз сновигає по ненагрітій хаті. А воно мале сидить і труситься від холоду, немов від пропасниці. Що робити — не знає. Куди податися — не збагне. Та ось поверталися люди з Німеччини, яких фашисти під час війни силою вивезли у неволю. Зупинилися у неї переночувати. Обігріли словом теплим, нагодували хлібом пахучим. «Хочеш бути нам за рідну?» — спитали. А чому б і ні! Поїхала Надя з ними, віддавши свою долю, своє щастя, своє сирітство в руки незнайомих людей. Так вона й опинилася у Ровенській області, де закінчила школу глухонімих дітей.

А в 1953 році, коли Надії Жук сповнилося вісімнадцять, вона стає ученицею цеху масового пошиву Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства. Інструктор Василь

Онуфрійович Селепей вчить її шити ковдри, обметувати сорочки. Тепле слово, лагідність і повага запали в саме серце дівчини. Колектив, у який вона прийшла, робив з неї працюючу, шанобливу людину. І за це вона була дуже вдячна кожному, хто сіяв у її серце здорові, корисні зерна.

Надія Жук була здібною робітницею. На це тут зразу ж звернули увагу. Невипадково Надію призначають інструктором, а одного разу, коли виникла така необхідність, їй навіть довірили бути начальником цеху. Та, безперечно, її

Одного разу був такий випадок. Швейник-моторист Степан Савчук завжди був незадоволений, коли йому давали завдання. Що ж буде, коли кожний робитиме не те, що потрібно бригаді, виробництву? Надія Астахівна підсіла до хлопця.

— От що, Степане, будемо працювати чи вередувати?

— Я краще піду додому...

— Іди, а то всерівно з тебе усі сміються.

Походив Степан, покрутився та й назад прийшов. А потім ще й вибачитися став. Йому повірили, бо помилитися всяка людина може. Не в цьому лих.

важчим Надії Астахівні працювати ще краще, з кожним днем нарощувати виробничі показники і випускати продукцію високої якості. Покищо в бригаді лише дванадцять ударників комуністичної праці. Але віриться, що їх буде більше. Покищо бригада бореться за звання комуністичної. Віриться, що в цьому в неї буде удача.

Подобається, що люди бригади цементують в один міцний колектив проста і зрозуміла дружба. Минулого року, щоб зробити подорож у Закарпаття, люди відробляли витрачений час на екскурсію на-

Ніна Іллівна Кремльова працює контролером в Івано-Франківському учбово-виробничому підприємстві. Конвеєр, який вона обслуговує, займає одне з перших місць. В цьому є частка праці і Ніни Кремльової.

На фото: контролер Н. І. Кремльова перевіряє якість готової продукції.

БУДНІ БРИГАДИРА

місце у бригаді, серед цих молодих дівчат і хлопців, які не знають (і дуже добре), що таке війна, яких не водило горе зимовими шляхами у післявоєнні напівголодні роки, коли і міста, і села, і земля були сплюндровані фашистами, коли і дорослі, і діти нарівні відновлювали народне господарство, щоб потім жити по-людськи, щоб сучасне покоління не знало лиха і нестатків. Як не кажити, а Надія Астахівна є хорошим прикладом для своїх підлеглих і в житті, і в праці.

Дехто вважає, що бригада Надії Астахівни має успіхи саме тому, що тут налагоджено зразкову трудову дисципліну, правильно розставлено робітників і своєчасно подається крій. Все це, безперечно, так і не викликає ні в кого заперечення. І як у всякому ділі, так і в цьому, довелося прикласти багато сили, щоб мати оті успіхи. Взяти, наприклад, дисципліну. Без неї на виробництві, як людині робочій без рук. Щоб налагодити порядок, Надії Астахівні довелося певний час і самій, і всім колективом воювати з розхлябаністю, прибігаючи до найвпливовіших методів.

Біда тоді, коли робітник своєчасно не зрозуміє своєї помилки.

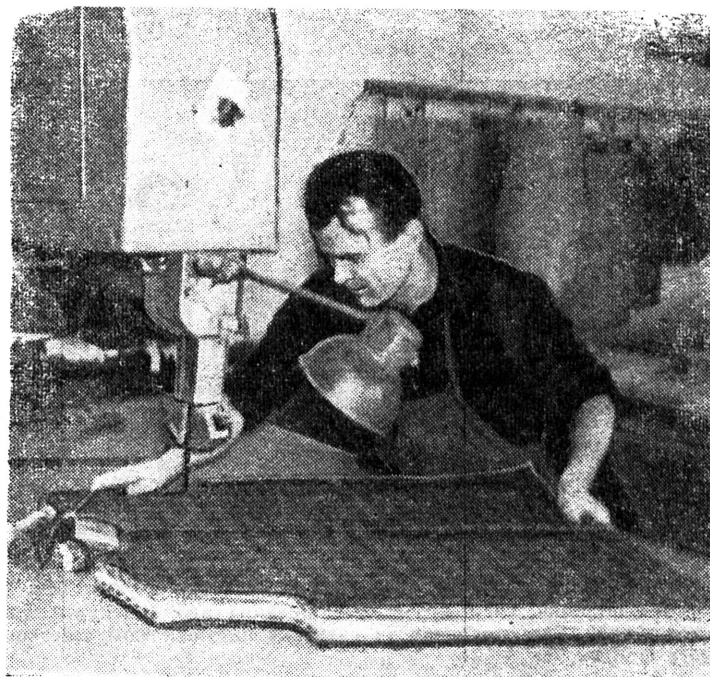
Стається іноді так, що хворіє робітниця і на роботу не виходить. Як бути? Надія Астахівна знайде заміну, і перебоїв на конвеєрі не буде. Бо питанням добору, розставлення і виховання кадрів у бригаді надається, як і трудовій дисципліні, неабиякого значення. По-перше, тут є на такий випадок резервисти підвищеного розряду, які знають всі операції. Це Марія Стасик і Юлія Петраш. По-друге, у вільний час готуються кадри широкого профілю, саме ті, що можуть виконувати по кілька операцій.

Покищо підготовлено чотири чоловіки — Фіцак, Скицька, Вовк, Цинявська. Та їх буде більше. Адже в бригаді є дуже багато працюючих, сумлінних робітників і робітниць, що віддають всі свої сили і уміння своїй справі. Євдокія Цинявська, Люда Гребя, Ірина Лисак, Марія Стасик, Марія Флісник, Іван Матейшин і багато інших показують зразки ударної праці.

Боротьба за комуністичну працю, змагання з бригадою Нелі Скробач допомагає вихо-

ступної неділі. Нині мається два вихідні дні. Часу більше, ніж досить, щоб влаштувати колективну поїздку в історичні місця, виїхати в ліс по гриби і просто у чудові мальовничі місця, якими так багате Прикарпаття і Карпати. І це буде. Над цим думає бригадир Надія Астахівна. Бо вже прийшла весна і стоять чудові, теплі, погожі дні.

І. ГАЙ.
Спец. кор. «Нашого життя».

З 1958 року працює різальником Микола Іванович Попов у Івано-Франківському учбово-виробничому підприємстві. Вдумливий, сумлінний в праці, він завжди допомагає товаришам по роботі. Виробничі норми виконує на 120—130 процентів.

Але, на жаль, адміністрація УВП не піклується про те, щоб цей передовий робітник працював в умовах додержання техніки безпеки. Як видно на фото, М. І. Попов працює на стрічковій машині, де на ножі відсутній запобіжний пристрій.

ПЕРЕДОВІ ВИРОБНИЧНИЦІ

Добре знають на Садгірському УВП кращих виробничниць О. Чернищук і В. Мамонтову. Своєю самовідданою працею вони примножують виробничі успіхи свого підприємства, роблячи вагомий внесок в підприємство.

За відмінну якість продукції змагається швея Олена Чернищук. Прийшовши на підприємство в 1954 році, вона спочатку була ученицею. Під керівництвом досвідчених працівників О. Чернищук оволоділа професією швеї. Товариші по роботі допомагали їй, давали поради. Отак і виросла в колективі Олена Чернищук, вдосконалювала свою майстерність, віддаючи

роботі всю енергію і вміння. «Золоті руки» — кажуть про неї на підприємстві. Чернищук завжди виконує виробничі норми на 120—130 процентів. Член місцевому профспілкової організації, енергійна і діяльна, вона бере активну участь у виробничому і культурному житті колективу УВП.

Не відстає від неї контролер готової продукції Валентина Мамонтова. Колишній вона була ученицею, а зараз сама вчить молодих робітниць оволодівати професією швеї. Разом із своїми подругами В. Мамонтова бореться за високу якість продукції.

І. ТАРАСЮК.

Для виробничників Конотопського УВП споруджено гуртожиток. На першому поверсі — їдальня і домова кухня, що дуже зручно мешканцям. Фото І. Щербанюка.

НАШІ
ПОРАДИ

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ БАТЬКАМ ПРО СВОЇХ ДІТЕЙ?

3. ДІТИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ З НАБУТОЮ ГЛУХОТОЮ

Глухота буває набутою або вродженою. Набута глухота є результатом захворювання дитини, наслідком ускладнень після важкого захворювання. З практики відомо, що найчастіше відбуваються порушення слухового сприймання у віці від 2 до 7 років. Саме цей час є найважливішим, найвідповідальнішим у формуванні мови, в розвитку пізнавальних здібностей дитини.

Тому, незалежно від часу втрати слуху, дуже важливо вжити необхідних заходів для збереження та розвитку мови дитини. При цьому досить суттєве значення відіграють такі фактори, як, наприклад, процент втрати слуху, вік дитини, її загальний розвиток, тощо. В залежності від конкретних умов слід будувати навчально-виховну роботу з такими дітьми. Кваліфіковану пораду та відповідь на ряд питань, що відіграють велике значення в справі навчання мови, можуть дати лікар-отоларинголог та сурдопедагог. Лікар встановить стан слухового сприймання, порадить необхідні профілактичні чи лікувальні заходи, які слід виконувати. Сурдопедагог дасть кваліфіковану

консультацію щодо проведення занять чи тренувальних вправ з дитиною вдома. Незалежно від того поступить вона до спецшколи чи у спеціальну групу для дошкільників, які організовано при ряді шкіл глухих, батькам необхідно вжити дійових заходів для налагодження мовних контактів, для збереження та збагачення мовних можливостей своїх дітей.

Видатні вітчизняні та радянські сурдопедагоги багато уваги приділили розробці питань про виховання глухих дитини в сім'ї. Зокрема, значну увагу в своїх дослідженнях проблемі навчання та виховання глухих у сім'ї та дитячих дошкільних закладах приділили радянські сурдопедагоги Ф. А. Рау, Ф. Ф. Рау та О. Ф. Рау.

Вони радять батькам, діти яких втратили слух у віці 1—1,5 років, негайно зареєструвати дитину у міському відділі охорони здоров'я і влаштувати у спеціальній ясла для глухих дітей. Незалежно від того, чи буде влаштована дитина до ясел, чи ні, батькам необхідно самим вжити заходів щодо збереження та розвитку мови. В ряді робіт, які можна одержати у біб-

ліотеці, батьки дізнаються про те, як виховувати дітей, що втратили слух у ранньому віці.

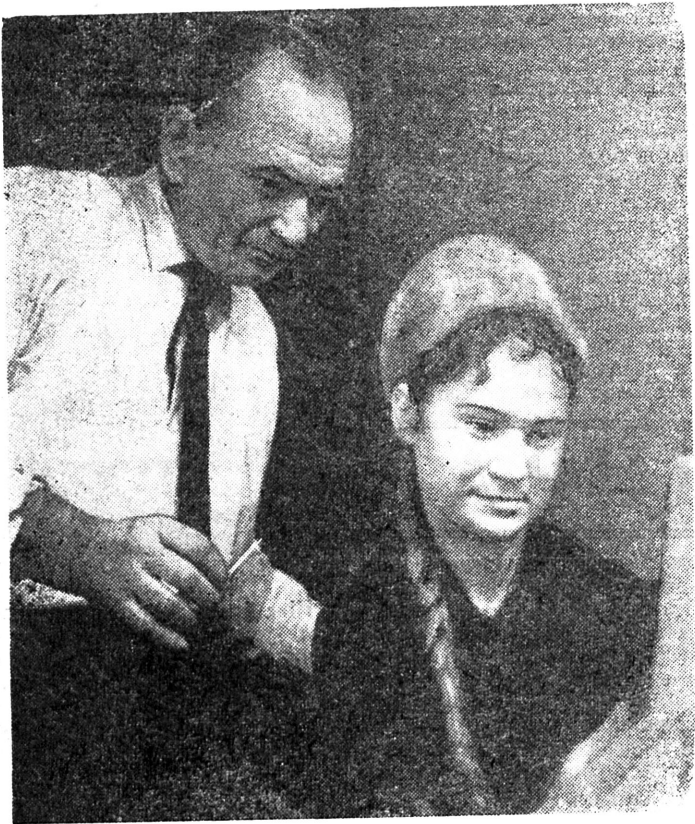
Для батьків, діти яких втратили слух від 2 до 5 років, слід обов'язково влаштувати дитину у спеціальний дитячий садок або у дошкільну групу при школі-інтернаті для глухих дітей.

Бажано, щоб батьки, влаштовуючи дитину до такого закладу, склали список слів, фраз, оповідань, віршків, пісень тощо, які знала дитина до втрати слуху. Ці знання необхідно закріпити шляхом постійного повторення. Доцільно залучати дитину до ігор, в процесі яких вона повинна говорити сама та сприймати мову інших. Для таких ігор батькам слід підготуватись: добрати цікаві картинки, ілюстровані книжки,

(Закінчення на 4-й стор.)

наше
ЖИТТЯ 3

20 квітня 1968 року.

Идучи назустріч 35-й річниці УТОГ, драмгуртківці будинків культури та клубів готуються показати глядачам різноманітну сценічну програму.

На фото: художній керівник Лебединського будинку культури (на Сумщині) М. Лужков готує до виходу на сцену Наталію Притько.

Нещодавно зал Київського палацу культури глухих був переповнений глядачами. Майбутні культпрацівники, які цього року закінчують дворічні курси при ЦП УТОГ, своїми силами підготували цікаву, багатопланову та насичену патріотизмом, змістовну програму під назвою «Етапи великого шляху».

Тематичний вечір, який присвячується Ленінському комсомолу, був гаряче зустрінутий присутніми.

На фото: сцена з композиції «Етапи великого шляху».

Ленінські дні в школі

У Житомирській спецшколі-інтернаті для глухих дітей проводяться Ленінські дні.

Багато цікавого побачили діти в шкільному музеї В. І. Леніна в школі-інтернаті № 4 м. Житомира. Підготували читачку конференцію по книзі В. Канівця «Ульянови».

У квітні проведемо ленінський тиждень. В плані роботи передбачено проведення бесід, читання віршів про Леніна, зустрічі з Володимиром Іллічем Леніним на екрані, День трудового салюту на честь В. І. Леніна, зустрічі з людьми, які бачили і чули його, улюблені ігри Володі Ульянова.

Готуючись відзначити День пам'яті В. І. Леніна, колектив школи докладає усіх зусиль, щоб підвищити успішність, зміцнити дисципліну. У нас тепер нема відстаючих.

А. ДУБОВА,
Секретар парторганізації
школи.

м. Житомир.

Молодіжний клуб «Райдуга»

Цей клуб організовано при Харківському будинку культури глухих. В день його відкриття сюди зібралися молоді робітники харківських підприємств системи УТОГ та ряду заводів міста де працюють члени Товариства. Членів «Райдуги» щиро привітав голова ради клубу Віталій Частій.

На вечорі виконувались народні танці, їх змінювали жарти, веселі ігри, витівки.

Цікаво провадить своє дозвілля молодь в клубі «Райдуга». В цьому їй допомагають працівники Будинку культури глухих — директор А. Росінький, художній керівник З. Пліс, перекладач Т. Трацевич, а також масовик Г. М'якін.

Р. ШУЛЬГА.

БУДИНОК КУЛЬТУРИ ВІДКРИТО

Настав день, коли члени УТОГ м. Дніпропетровська одержали чудовий подарунок. Відкрито Будинок культури!

Багато суботників і неділеньків проведено на будівництві і підготовці цього закладу культури до відкриття із залученням до них працівників Дніпропетровського УВП, державних підприємств, пенсіонерів.

Крім залу для глядачів на 400 місць, в будинку є зали: лек-

ційний, спортивний, читальний з бібліотекою, кімнати для ігор, для роботи гуртків.

Відкриття Будинку культури пройшло в урочистій обстановці. Ті, що виступали на зборах з цієї нагоди, дякували партії і уряду за їх велику турботу про трудящих.

Р. ГОЛЬДМАН.
Наш нештат. кор.

м. Дніпропетровськ.

СПОРТ ПОПЕРЕДУ — ФІНАЛ

Протягом лютого та березня цього року в містах Донецьку, Івано-Франківську та Черкасах були проведені зональні змагання республіканської першості з шахів та шашок серед глухих, в яких взяло участь 130 чоловік, в тому числі з шахів — 82 чоловіки, з яких 34 жінки, і шашок — 48 чоловік, з яких — 20 жінок.

Змагання проходили в напруженій обстановці. Адже переможці змагань одержували право грати в фіналі. Згідно з положенням, до участі в фіналі від кожної зони допускалися по 2 чоловіки і 3 жінки з шахів та по 3 чоловіки і по 4 жінки з шашок.

Право продовжити боротьбу в фіналі за звання чемпіонів УТОГ з шахів завоювали: серед чоловіків — В. Попов (Харків), В. Гейко (Херсон), М. Семчишин (Івано-Франківськ), О. Петрівський (Хмельницький), П. Васильков (Запоріжжя), Ф. Мамонт (Кіровоград); серед жінок — К. Косая (Миколаїв), Г. Ковальчук (Житомир), Олександрів (Дніпропетровськ), В. Волювач, Н. Рижкіна (Харків), О. Стефурак (Івано-Франківськ), Т. Староверова (Чернівці), М. Манжара (Черкаси), І. Ковтун (Київ); з шашок серед чоловіків — М. Заворотний (Луганськ), В. Овсяник (Дніпропетровськ), М. Олешко (Полтава), А. Баканович (Чернівці), М. Цимбал (Чернівці), О. Влашкевич (Вінниця); се-

ред жінок — Т. Дяченко, Т. Плетницька (Харків), З. Курдас (Запоріжжя), І. Шеніс (Донецьк), А. Асміна (Київ), В. Чайкіна (Одеса), Є. Біліба (Луцьк), Г. Палій (Чернівці).

Крім переможців зони, у фіналі візьмуть участь призери республіканської першості з шахів та шашок, а також майстри та кандидати в майстри з шахів та шашок, які згідно з положенням допускаються до фіналу без участі в попередніх змаганнях.

У зв'язку з проведенням у квітні — травні всеукраїнських змагань серед глухих, які провадитимуться в Мінську, фінальні змагання УТОГ перенесені на листопад 1968 року.

Аналіз підсумкових таблиць показав, що не все гаразд з постановкою роботи по розвитку шахово-шашкового спорту на місцях. Деякі облівіділи УТОГ направили на зональні змагання шахістів і шашістів, які мали незадовільну підготовку до таких відповідальних змагань.

Головам обласних відділів УТОГ, керівникам культосвітніх закладів слід вжити заходів до поліпшення роботи в шахово-шашкових секціях.

И. ЗДОРОВИЛО.
Старший інструктор орг-
відділу ЦП УТОГ.

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ БАТЬКАМ ПРО СВОЇХ ДІТЕЙ?

(Закінчення. Початок на 3-й стор.)

Ми наголошували на тому, що дитина повинна говорити сама та сприймати мову оточуючих. У дітей, які мають незначні залишки слуху, сприймати мову оточуючих — значить зчитувати з губ тих, хто говорить. Тому слід особливо приділяти увагу правильній вимові слів, фраз.

Рекомендується розпочинати роботу по навчанню глухих дітей зчитуванню з губ так. Посадіть дитину за столом навпроти себе з тм, щоб вона добре бачила обличчя дорослого. Візьміть картинку із зображенням якогось предмета або дії і покажіть дитині. Якщо вона назве правильно те, що зображено на картинці, дорослому слід повторити це слово за дитиною чітко, так, щоб вона добре бачила обличчя та рухи губ і язика. Так слід робити декілька разів, а потім передати картинку дитині.

Після виконання подібних вправ з кількома картинками дорослий може попросити в дитини дати йому певну картинку. Говорити слід чітко, повільно, не розриваючи слова на окремі склади або звуки. Дитина повинна зчитувати з губ слова дорослого і передавати названу картинку.

Для того щоб полегшити дитині читання з губ, рекоменду-

ється додержуватись основних правил. Серед них:

— перш ніж починати говорити з дитиною, слід перевірити, чи достатньо освітлене ваше обличчя та чи дивиться дитина на ваш рот уважно;

— ваше обличчя по можливості повинно знаходитись на одному рівні з обличчям дитини;

— відстань між вами і дитиною повинна бути не менше 50 см і не більше 2 м;

— слід говорити трохи повільніше звичайної розмовної мови, обов'язково цілими словами або короткими фразами, не розриваючи слова на склади;

— не можна надмірно перебільшувати рухи губ і язика. Це не полегшує, а, навпаки, утруднює читання з губ у сторонніх людей;

— вираз вашого обличчя повинен бути живий, звичайний, це допомагає дитині вловити зміст слова або фрази;

— якщо дитина не розуміє вас одразу, слід повторити сказане кілька разів, або при потребі показати предмет, картинку чи малюнок (поки дитина ще не вміє читати). Якщо дитина читає, то можна написати це слово або скласти його з букв розрізної азбуки. Але до таких прийомів не слід прибегати часто. Треба навчити дитину вдвигатись в артикуляцію того, хто говорить;

— через зорове напруження при читанні з губ дитині слід, особливо на перших заняттях, давати частіше відпочивати;

— не слід говорити шепітним мовою, гадаючи, що дитина все рівно не почує. При шепітній мові міміка вашого обличчя менш виразна, ніж при звичайній розмові у повний голос, а тому її важче зчитувати з губ.

На жаль, розробка питання читання з губ сьогодні ще не зайняла належного місця в сурдопедагогіці, хоча в дошкільних групах та молодших класах шкіл глухих цьому надають дуже важливого значення. Покищо немає щодо цього праць, методичних посібників.

Як свідчить досвід, не всім в однаковій мірі вдається оволодіти технікою читання з губ.

Як подолати ті перешкоди, що заважають добре оволодіти технікою читання з губ? Є й ряд інших питань, що вимагають свого вивчення. Для їх вирішення потрібне втручання не лише сурдопедагогів, а й психологів, фізіологів, науковців технічного профілю. Справа ця дуже складна і вимагає досконалих методів дослідження.

Між тим батькам слід приділити серйозну увагу навчанню своїх дітей читанню з губ.

Регулярно підтримуючи зв'язок із спеціалістами, знайомлячись з літературними даними з цього питання, батьки зможуть

правильно організувати догляд за своєю дитиною, додержуватись вимог, необхідних для правильної організації навчально-виховної роботи.

Е. ПУЩИН.

Обов'язково ознайомтесь з літературою, яку ви можете дістати в бібліотеці, а в разі її відсутності виписати через міжбібліотечний абонемент з центрального бібліотек Києва, Москви тощо.

Е. Ф. РАУ, «О работе с детьми раннего возраста, имеющими недостатки слуха и речи», Учпедгиз, М., 1950.

Е. Ф. РАУ, «О воспитании глухонемого ребенка дошкольного возраста в семье», вид-во АПН РСФСР, 1954.

Е. Ф. РАУ, «Воспитание детей с недостатками слуха в специальных яслях», Медгиз, М., 1955.

Ф. А. РАУ, Е. Ф. РАУ, «Воспитание глухого ребенка в семье», Учпедгиз, М., 1958.

Своєчасно зайте методичного листа, який видається Республіканським методичним кабінетом спеціалі Міністерства освіти УРСР. Автор цього цінного посібника, кандидат педагогічних наук Л. С. Лебедева піднімає ряд актуальних питань, дає поради щодо виховання глухих дітей у сім'ї. Видання передбачено на кінець 1968 року.

СПОРТИВНА ХРОНІКА

В змаганнях фізкультурників — робітників підприємств місцевої промисловості — з настільного тенісу та шахів представники Одеського обласного відділу УТОГ зайняли перші місця.

О. СУХАНОВ.

м. Одеса.

У Херсоні вперше серед глухих проведено змагання з гиревого спорту, в яких взяло участь 19 спортсменів.

Переможці з чотирьох вагових категорій відмічені цінними подарунками і грамотами міськвідділу УТОГ. З найсильніших гиревиків складено збірну команду, яка візьме участь у змаганнях на першість обкому профспілки робітників комунальних підприємств, а також в обласних змаганнях ДСТ «Спартак».

М. ХОЛОДЕЄВ.

м. Херсон.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3.
Зам. 434—5065, 68 р.